

BABA : Biliyor musun Hanım, Gülsüm'e ne çıktı?
ANNE : Piyango mu çıktı yoksa bey?
BABA : Onun gibi bir şey, bil bakalım.
ANNE : Kısbet mi çıktı?
BABA : Pehlivan mı bu? Ne kısbeti? Kısmet demek istedin herhalde.
ANNE : He ya, tam onu diyecektim.
BABA : Aferin sana, evet ondan çıktı.
ANNE : Peki kim?
BABA : Kim kim?
ANNE : Herif, kısmet kim?
BABA : Kısmet de kim?
ANNE : Ayol, Gülsüm'e çıkan kısmet kim?
BABA : Düşünüyorum, sen de düşün.
ANNE__ : Olur.
GÜLSÜM : Ana, baba, ne oluyor burada?
ANNE : Ne bağıırıyorsun kız! Otur sen de düşün.
GÜLSÜM : Oluur.
BABA : Yahu Hanım, ne düşününüz biz?
ANNE : Gülsüm'e çıkan kısmetin adını...
GÜLSÜM : Nee! Bana kısmet mi çıktı?
BABA : He ya...
GÜLSÜM : Ne duruyorsunuz öyleyse, verin gitsin.
BABA : Kime vereceğiz kız?
GÜLSÜM : İsteyen adama...
BABA : O kim? İşte onu düşününüz.
GÜLSÜM : Baba, beni kim istedi?
BABA : Karşı köyden biri.
ANNE : Herif, madem biliyordun neden söylemedin?
BABA : Ne düşünüyorduk demin biz?
ANNE : Gülsüm'ün kısmetini düşünüyorduk!
BABA : Hay Allah ben de ne düşününüz diye düşünüyordum.
GÜLSÜM : Peki kim bu adam baba?
BABA : Çiftçi. Seni de şehzade istemez ya...
GÜLSÜM : Nerede görmüş beni?
BABA : Görmemiş ki...
ANNE : Bey, bu nasıl iş? Kızı görmeden mi alacak bu adam?
BABA : Görmeden olur mu kadın? Görecek tabi.
ANNE : Ne zaman?
BABA : Nerdeyse gelir.
GÜLSÜM : Amanın! Ana kız, hemen ortalığı toparlayalım.
BABA : Kapı çalınıyor, kim o?
DÜNÜR : Benim, haber yollamıştım. Aldınız mıydı?
BABA : Haber bu, kaybolur mu? Aldık tabi.

ANNE : Gülsüm! Gel kız buraya!

GÜLSÜM : Süsleniyorum ayol, herif gelip beni böyle mi görsün?

BABA : Şeey, bizim kızımız biraz şeydir...

ANNE : Akılsız...

DÜNÜR : Aman efendim, akıllı kadın daha tehlikeli olur.

BABA : Zaten ben hiç akıllı kadın görmedim.

GÜLSÜM : İşte geldim. Deminden beri ne bağırıp duruyorsunuz yahu? Bu da kim?

BABA : İşte, bu kısmetin...

DÜNÜR : Adım İsmet.

ANNE : Kızım hele bi sor. Kısmet efendi ne içmek ister?

GÜLSÜM : Ne içecek! Şıra tabii.

DÜNÜR : Neden?

GÜLSÜM : Bizim şıramız iyi de ondan. Aptal değilsen şıra içersin.

BABA : Kusura bakma oğul bizim kız kıt akıllıdır.

DÜNÜR : Aman aman, böylesi daha iyi.

GÜLSÜM : Anaaaa, anaaaa, üüüüüüüü,üüüüü...

ANNE : Ne oldu kız? Niye ağlıyorsun?

GÜLSÜM : Ağlarım tabi.

ANNE : Kız, kocaya gidiyorum diye ağlanır mı?

GÜLSÜM : Ona ağlamıyorum. Şu baltaya ağlıyorum.

ANNE : Baltanın nesine ağlıyorsun?

GÜLSÜM : Ben evlenince çocuğum olmayacak mı?

ANNE_ : Olacaak!

GÜLSÜM : Çocuk buraya şıra olmaya gelmiyecek mi?

ANNE_ :Gelecek!

GÜLSÜM : O balta yavrumun kafasına düşerse ya...

ANNE : Essahtan kuz. Vah benim torunum. Vay talihsiz yavrum!

BABA : Nooluyor orada be!

ANNE : Beey, bey yetiş!

BABA . :Noldu?

ANNE : Bu balta ilerde torunumuzun kafasına düşerse nolur halimizi bir düşünsene...

BABA : Amanın, bunu ben hiç düşünmemiştim yahu. Vay torunum/

DÜNÜR : Yahu sabahtan beri sizi dinliyorum oradan. Çok safsınız ha...

BABA : Vay yavrum, oy torunum, ooy!

DÜNÜR : Yahu kesin şu ağlamayı. Bakın baltayı aldım oradan. Artık çocuğunuza bir şey olmaz.

BABA : Vaay, ne kadar akıllıymış bu kısmet yav! Allah razı olsun evladım.

DÜNÜR : Bakın, ben Gülsüm'ü akıllı değil diye alacaktım ama, dünyanın en aptal kızıyla da evlenemem.

GÜLSÜM : Ana, ana, almayacak bu adam beni!

DÜNÜR : Belki en aptal değildir. Bunu öğreneceğim.

BABA : Nereden öğreneceksin?

DÜNÜR : Şimdi yola düşeceğim. Eğer kızınızdaki daha aptal birini görürsem gelir kızınızla evlenirim. Beni beklesin.

BABA : Zaten kim alır ki onu? Mecbur bekleyecek.

GÜLSÜM : Benden aptal insan yoktur dünyada. Bulamaz. Evlenemeyeceğim.

DÜNÜR : Sözüüm söz. Hadi hoşça kalın

BABA : Merak etme kızım, buralar aptal doludur. Döner alır seni.

- sahnenin önünde

DÜNÜR : Kolay gelsin hemşerim!

ÇOBAN : Kolaysa başına gelsin. Anamdan emdiğim süt burnumdan geldi.

DÜNÜR : Ne yapmaya çalışıyorsun?

ÇOBAN : Eşeği yukarı, ağaca çıkaracağım.

DÜNÜR : Zor bir iş ama, eşek ağaçta ne yapacak?

ÇOBAN : Görmüyor musun, hayvanın karnı aç. Hadi aslanım, çık yukarı.

DÜNÜR : İyi de eşek ağaçta ne yapacak?

ÇOBAN : Manzara seyredecek! Tövbe yarabbi! Karnını doyuracak karnını!

DÜNÜR : Yani ağaca karnını doyurmak için mi çıkacak?

ÇOBAN : Len git işine! Sorgu meleği misin sen?

DÜNÜR : Kızma, sahiden merak ettim.

ÇOBAN : Ağaçta ne var?

DÜNÜR : Yapraak...

ÇOBAN : Haa, demek kör değilsin. Ya kör olmalıydın ya aptal. Demek ki kör değilsin.

DÜNÜR : Eşek ağaçta ne yapacak?

ÇOBAN : Len hemşerim, "hayvan aç" diyorum.

DÜNÜR : Haa, anladım. Çıkarıp onları yedireceksin.

ÇOBAN : Afferin sana.

DÜNÜR : Ama şöyle yapsan, dalı tutup aşağı çeksen öyle yedirsen daha kolay olmaz mı?

ÇOBAN : Vaay canına!...

DÜNÜR :Yaa!...

ÇOBAN : Yahu sen sandığım gibi aptal değilmişsin be.

DÜNÜR : Sana bu kadarı yeter. Hadi eyvallah.

ÇOBAN : Uğurlar ola!

sahnede -----

GÜLSÜM : Hoş geldiniz. Bak geçen gün şıranı içmemiştin. Sakladım. İç.

DÜNÜR : Yani sen üç gündür elinde bardakla beni mi bekledin?

GÜLSÜM : Ne var bunda? Başka işim mi var ki?...

DÜNÜR : Ya hiç gelmeseydim?

GÜLSÜM : Babam "mutlaka geri döner" dedi. Benden daha aptal insan çokmuş. Söyle bakalım beni alacak mısınız?

DÜNÜR : Alacağım Gülsüm

GÜLSÜM : Yaşasın, demek benden aptallar da var şu dünyada. Ne gördün, anlatsana.

DÜNÜR : Bir adam gördüm. Aç olan eşeği zorla ağaca çıkarmaya çalışıyordu. Eşek ağaca çıkınca oradaki dalları yiyecekmiş. Zavallı hayvanı itip duruyordu.

GÜLSÜM : Hah hah hah ha! Aptal adam. Eşek öyle itmeyle ağaca çıkar mı? Önce kendi ağaca çıkıp, sonra iple eşeği yukarı çekseydi ya!.

(Halk Hikayeleri'nden Uyarlanmıştır.)